

MAVİ KUTU

Hareket eden ve içinde onlarca hayat yolunun kesiştiği mavi bir kutu. Mavi kutu diyorum istemsizce. Sanki bu kutuyu boyayan kişinin elinde başka bir renk kalmamış gibi her yerini maviye boyamış. Bazı yerlerine ise fırçasının ucunda kalan son beyazlıkları değdirmiş. Fakat bu mavi kutu, içinde her rengi ve her fikri kaynaştırıp harmanlayan acımasız bir taşıyıcı. Geliyor. Önümde duruyor. Hep tahmin ettiğim yerde. Kapısı açılıyor ve giriyorum içeriye. Girdiğim zaman karşılaştığım ilk yüz. Aslında bir kitap kapağını anımsıyorum onu görünce. Elleri direksiyonda, bir kuş nasıl tutmaya çalışırsa elektrik telini öyle tutmakta. Şakaklarına kar yağmaya başlayalı çokça vakit olmuş. Halinden memnun gibi görünüyor aynadan. “Yoksa...” diyorum “O da benim gibi aynaları mı kandırıyor?” Gözleri engin denizler kadar uçsuz ve sokaklar kadar tavandan yoksun. Doğa kadar yeşil görünüyorlar. Lakin bunlar onun göz rengi değil. Sadece bu kitabı açtığımda karşılaşacağım arka plan. Kitabı açmadan önce kapağını incelemeye koyuluyorum. Kapağında kırışıklık dolu. Sanki yaşayacağı her şeyi bu kırışık yollarda yaşamış gibi ya da bu kırışık yollar onun keşkeleri. Kitabın kapağı oldukça tozlu ve üstünde her renkten lekeler dolu.

“Acaba!” diyorum. “Bu lekeler taşıdığı diğer kitaplardan bulaşan ve bulaşmasını hiç istemediği hüznler mi?” Sonra sadece hüzn olamayacağını düşünüyorum çünkü sadece hüzn olsaydı dudaklarında hilali andıran tebessümü olmazdı.

Gözlerim birden ellerine kayıyor. Nasır tutmuş başparmağı, bir yaranın kaç kere deşildiğini haykırıyor istemsizce. Elleri yaşının gereği biraz titrek fakat işinden alıkoyacak kadar değil. İşini seviyor gibi. “İşini sevmeyen insan her gün sakallarını keser mi ?” diyorum ve kesmek zorunda olabileceği geliyor aklıma. Azıcık hüznleniyorum kendi fikrimi devirdiğim için ama ben işini sevdiğine inanmak istiyorum. Başının kapıya bakan tarafında küçük bir yara izi var. Nereden mi anlıyorum? Çünkü ne zamandır saç çıkmamış oradan, görüyorum.

Ah! Bu kitabı açmak için can atıyorum. Merak ediyorum çünkü. Acaba kimlerin el yazısı var bu kitapta, kimlerin izleri... “Bu kulaklar” diyorum “Bu yaşa kadar neler işitti, yüreği kaç kişiyi anlamını bilmediği duygularla esir etti.”

Korna sesiyle irkiliyorum ve ilk o zaman duyuyorum bu tozlu kapağın sesini. Biraz doğu ağzıyla konuşuyor fakat doğulu olduğunu belli etmemeye çalışıyor gibi. Sanırım çok meraklıyım. Onu izlemeyi sevdiğimi fark ediyorum çünkü her izlediğimde farklı bir anlam çıkarıyorum bakışlarından. Ardından beni ondan ayıracak yere geliyorum: Okul. Düğmeye çok önceden basıyorum. Mavi kutunun içinde o kadar çok kitap var ki hareket etmek epey zor. “Ön kapıyı açar mısınız?” diye sesleniyorum o her zamanki uykulu halimle. O ise en içten sesiyle küçük büyük dinlemeden “Tabi efendim.” diye karşılık veriyor. Sonraysa bir kitap iniyor bu kutudan ve o kitabın yerini başka kitap dolduruyor. Tek yeri değişmeyen kitapsa başyapıt olan mavi kutunun siyah şoförü.